

Till Olle

Placering: Fasaden Götgatan 40, Riche Fenix, Svenska Brassier

Material: 20 mm LED-kabel i metallprofil, 6 enheter i rött och varmvitt. Orange spotbelysning.

Underleverantörer: Mattsson Smide, Thinlight

Läs mer på: <https://www.cafe.se/riche-restaurang-bar-reportage/>

På fasaden till Riche Fenix sitter ett konstverk. Om man inte vet om det kanske man misstar det för några bågformade neonlinjer i rött. Men backar man kan man leka med tanken att restaurantens fem fönster blir fem fingrar med rödmålade naglar och ingången en glödande cigarett där skulpturen av fågel Fenix brinner och återuppstår. Lilla Riche ryms plötsligt mellan lång- och pekfingeret.

Jag utgår nästan alltid från arkitektur i mitt konstnärskap och på Götgatan 40 har jag använt mig av byggnadens egna linjer. Men jag har försökt lägga till det jag älskar med Södermalm: poesin, kreativiteten och berättelsen. Vid köksbordet hemma vid Zinkensdamm filosoferar jag kring det här med att gå ut, om längtan och drömmar; ett krogbesök är ju så mycket mer än ett glas och en bit mat, i synnerhet i storstäder. Det kan handla om att uppmärksammas, *vara någon*, kanske träffa någon för en natt eller ett helt liv. Jag minns när jag var 24 år och bodde i New York och en cynisk manlig fotograf talade om för mig att "så där mycket kan du bara inte längta". Så fel han hade. Jag kan längta hur jävla mycket som helst. För mig är det njutning, självplågeri och drivkraft. Ja, faktum är att jag längtar lika mycket nu 20 år senare. Att tråna och drömma är patetiskt och mänskligt, och inte ens en bråkdel blir av. Skapandeprocesser kan pendla i hisnande fart mellan triumf och totalt misslyckande. Nu ser jag de som lyckats sätta ord på detta framför mig: Mare Kandre, Thåström, Carina Rydberg, Olle Ljungström... Olle dröjer sig kvar i tanken. På Spotify hörs raderna från hans "Kaffe och en cigarett":

*Jag kan vara stark
Jag kan få allt
Jag kan sprida färg
Jag kan regera
Men det blir nog en till kaffe och en cigarett*

År 2022 får man inte längre röka på krogen men jag föreställer mig att gäster kommer stå eller sitta utanför Fenix och göra det. Att drömmar och begär kommer tändas, växa och kanske krossas eller bara rinna ut i sanden. Vissa dagar är allt möjligt, andra inte. Det är ju så det är med livet, man gör sitt bästa och ibland går det vägen.

Tre år efter Olles död sjunger Miss Li:

*Jag kan riva berg
Jag kan sprida färg
...
Men det blir nog en till kaffe och en cigarett*

Cecilia Ömalm, Stockholm 2022

